

UMÍRÁNÍ DUŠÍ

EXKARNACE II

MARKUS HEITZ

FANTOM Print
2019

Copyright © 2015 Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich, Germany

The book has been negotiated through AVA international GmbH, Germany (www.ava-international.de).

Translation © Svatava Kretková

Cover © Dorothea Bylica

ISBN 978-80-7594-023-0

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

[@fantomprint](#)

[#fantomprint](#)

www.mahet.de

PROLOG

Německo, Sasko, Lipsko

„Lene? Kde vězíš?“ Eugenovo volání se rozeznělo velkou halou vily z počátků německého císařství a proniklo až k ní do pracovny. „Čekáme s jídlem, sakra.“

Claire zvedla obočí a napřímila se u počítače. *Nadává. Hlasitě a zřetelně.*

Takového tohoto muže neznala. Během posledních dnů, které uplynuly od otevření kavárny Deborah v Halle, se měnil, hodinu za hodinou. Citelně.

Z milujícího a chápajícího otce se stával popudlivý chlap, který ostatním vytýkal každou maličkost a s vervou trestal dcery, pokud se dopustily sebe-menší chyby. Jakmile z očí maličkých vytryskly slzy, hroutil se jako mizerně postavený domeček z karet, omlouval se za své hrozné chování a mizel v parku nebo se zabarikádovával v místnosti s krbem u hudby a alkoholu, aby tady pak s lamentováním propadal zádumčivosti.

Claire vstala, svázala si mahagonové lokny a zaklapla laptop. *Ve firmě se muselo přihodit něco, co mu dává zabrat.* Požádá ho, aby si nevyléval stres na dětech. *Sport. Přiměju ho, aby více sportoval.*

Pomalu se vydala ve svém pohodlném domácím oděvu po galerii ke schodišti vedoucímu dolů.

Taky naléhavě potřebovala sportovat; hrozilo, že její stravovací návyky zničí Marleninu dokonalou postavu. Neboť ona, Claire Riordanová, vězela v těle a v životě podnikatelky Marlene von Bechsteinové, šéfký VoBeLa, *Von Bechstein Laboratories*. Nezměnitelně a neodvolatelně.

Duše skutečné Marlene se naproti tomu stala obětí machinací putujících duší a zanikla. Claire se po vklouznutí své duše do cizího těla rozhodla, že bude nadále hrát roli Lene. K tomu patřilo i to, že musela ponechat Marleniny dcery Charlene a Pauline v domnění, že nepřišly o matku.

Claireina vlastní sestra Nicola a dcera Deborah už byly mezitím zasvěceny do celé záležitosti a účastnily se hry. Díky předstírání, že Lene je přítelkyní rodiny Riordanových, mohly udržovat vzájemný kontakt.

Tak Claire žila v novém a současně starém světě. Ale po posledních dnech a týdnech plných neklidu se zdálo, že se skutečně více a více proměňuje v Marlene, přívětivou, ale rozhodnou obchodnici. *Snad z pudu sebezáchovy?* Jen vůči dětem si zachovávala vřelost a přístupnost.

Vkročila do jídelny a uviděla svého muže, jak sedí sám u stolu, na sobě

košili a kravatu, na rukávech třpytivé manžetové knoflíčky. Jídlo na talířích děti bylo zpoła sněžené. Ve vzduchu se vznášelo drama.

„Kde jsou Charlene a Pauline?“ zeptala se bez pozdravu a usedla naproti němu. Vzala si rozříznutou housku, máslo a salám.

„Ve svých pokojích,“ zaburácel Eugen. Mohutně se zakousl do chleba a žvýkal, jako by ho musel nejdříve zabít. „Právě jsem je poslal nahoru.“

„Hádaly se?“ Claire tušila, že důvod byl podstatně neškodnější.

„Lezly mi na nervy,“ přiznal neochotně jako zločinec při výslechu.

„Lezly ti na nervy.“ Odložila půlky housky na talíř a složila ruce. „A čím?“

„Vyprávěly si vtipy a smály se,“ zamumlal nezřetelně.

Claire se posadila rovně jako svíčka a zhluboka se nadechla. Marlenino já v jejím nitru procitlo k životu. „Poslal jsi své dcery do pokojů, protože byly veselé,“ shrnula jeho slova nevěřicně.

Eugen omluvně ukázal na svůj tablet. „Zrovna čtu důležitý článek. Pojednává o odbytových ukazatelích nejznámějších energetických nápojů. Mohli bychom se s VoBeLa zapojit do skvělého obchodu,“ odvětil zpoła zkroušeně, zpoła agresivně. „V sázce jsou milióny.“ Poklepal na prázdnou lahvičku, ležící vedle jeho sklenice se šorle. „Výrobce už máme. Všechno je neprůstřelně certifikováno. Teď hledá stáčímu a odbyt. Ta věčička tě udrží nekonečně dlouho vzhůru.“

„Je jejím vedlejším účinkem, že se z člověka stane mrzout?“ zeptala se Claire kousavě. Vzpomněla si, že jí Eugen při otvírání kavárny slíbil, že na ni doma čeká překvapení. Bezpochyby jím byl tento nový projekt, ale Claire z něj měla od prvního dne pramalou radost. *Až příliš ho zaměstnává. Děti ho potřebují.*

„Ne, to není pravda,“ zvolal rozzlobeně. „Nemá žádné vedlejší účinky. Na rozdíl od tebe a těch uličnic. Je mi z vás nanic.“ Chvilí na ni upřeně zíral, pak si ukousl sousto. Hekticky žvýkal a četl si na tabletu. „Milióny, Claire. Díky nim bychom mohli kompenzovat tu tvoji nákladnou záležitost s parfémy. Zisk z ní je, mírně řečeno, nevýznamný.“

Claire pevně sevřela čelisti.

Díky prozatím jen krátké době strávené v tomto domě neznala Eugena dost na to, aby dokázala odhadnout, nakolik vážně míní svá slova. Ale znělo to, jako by se kvůli tomuto produktu nacházel pod velkým tlakem.

Bud' více jako Marlene. Místo aby zareagovala na provokaci, namazala si housku máslem a obložila ji kolečky salámu. Po krátkém zaváhání jich zase pár odstranila. *Dvě stačí.*

„Jsi přepracovaný,“ konstatovala přátelsky. „Určitě by ti pomohl sport. Najmu nám osobního trenéra. Co ty na to?“

„Že ti prospěje,“ opáčil. „Já se cítím fit.“

„Jde o to, že jsi ve stresu,“ odpověděla klidně. Vzala mu tablet, otevřela prohlížeč a zadala patřičná klíčová slova.

„Prosím, vrať mi ho, Lene,“ uslyšela Eugena.

„Dojez. Hned ti ho dám.“ Většina mužů a žen na webových stránkách vypadala příliš vyfešákovane a zoceleně. S těmi by nikdo nechtěl soutěžit.

Ale pak narazila na obra, který se chlubil tím, že dokáže člověka skvěle motivovat proti vnitřní nechuti a stresu. Jmenoval se Ares L. Löwenstein a nejenže vypadal působivě, ale měl navzdory všem svalům i bříško. Rychle mu poslala e-mailem poptávku a přisunula tablet zpátky k Eugenovi, který mezitím dojedl.

„Všechno je vyřízeno.“ Usmála se na něj, ale sama si uvědomila, že její gesto postrádá srdečnost.

Eugen si nalil červené víno a jedním douškem sklenici ze dvou třetin vyprázdnil. „Ještě ani zdaleka ne,“ odpověděl a znovu otevřel kalkulače. „Nepodívala ses na ně, že ne?“

„Cože?“

„Na mé výpočty týkající se nápoje.“

Opravdu to neudělala. „Nemám na to náladu.“

„Protože zrovna myslíš na Fabiana?“ zeptal se s předstíranou nevinností a začal otírat displej.

Další šíp velikosti harpuny.

Claire sáhla po sklenici vody a přiměla se velmi pomalu pít, aby si uspořádala myšlenky a nevychrlila je ve zlostném přívalu, který by situaci jen zhoršil.

Její osobní strážce Fabian Vacinsky byl putující duší stejně jako ona. Po přestěhování do nového těla jí pomáhal, jednak aby přežila, jednak aby nepřišla o rozum. Cítila ve vztahu k němu jistou spřízněnost a velké sympatie, a ano, musela si připustit, že si vychutnávala jeho blízkost a cítila se s ním v bezpečí. Jistěji. Ovšem nebyla si v této souvislosti vědoma žádného prohřešku, a už vůbec ne vůči Eugenovi. S ohledem na rodinu si zakázala chovat k Fabianovi jakékoliv hlubší city. Poměr s bodyguardem by její situaci zkomplikoval. Marlene by si počínala stejně.

Eugen si vyložil její mlčení jako přiznání.

„No dobrá,“ utrousil a vstal. Popadl tablet a sklenku s červeným vínem. „Budu v pokoji s krbem a nepřeji si, aby mě někdo rušil. Ty, naše uličnice ani Fabian.“ Postavil sklenici na tablet a dolil si ji až po okraj, pak schoval lahvičku se vzorkem a vytáhl chytrý telefon.

Vyšel z místnosti a začal telefonovat.

„Tady je Eugen von Bechstein, kamaráde. Ano, prošel jsem si ta čísla. Vypadají opravdu slibně. Právě propočítávám, kolik by VoBeLa stály úpravy stáčírny, a pokud by vám to nevadilo, mohli bychom si ještě jednou vyrazit

někam na jídlo, abychom probrali detaily.“ Jeho hlas se vzdaloval a měnil v mumlání, pak zapadly dveře pokoje s krbem s rachotem do zámku.

Claire tiše galsky zaklela. *Sport. Hodně sportu.* Postupně vychládala. Osobní trenér bude muset Eugenovi nakopat zadek tak, až mu ten idiot, který v něm právě přebývá, vyskočí krkem ven. *Zatraceně hodně sportu.*

„Charlene, Pauline,“ zvolala s předstíranou veselostí. „Pojďte dolů. Velký zlý vlk je pryč. Určitě máte hlad.“

Dcery s úlevnými úsměvy seběhly ze schodů a vřítily se do jídelny. Objaly matku a způsobně se posadily ke stolu.

„Víte,“ obrátila se na ně Claire a tiše se z nich radovala, „tatínek je momentálně trochu podrážděný. Ale má vás moc, moc rád.“

Děti přikývly a sáhly po nakousnutých chlebech.

Claire zatoužila, aby pomocí svých duševních schopností dokázala probouzet v lidech veselou náladu. *Otevřela bych si manželskou poradnu a byla bych bohatá. Samá spokojená klientela.*

Ale na to její síly bohužel nestačily. Zato dokázala například jiné lidi nebo putující duše jedním úderem připravit o duši. Zabít.

„Kdo si dá zmrzlinu?“ zeptala se a pohladila dívenky láskyplně po vláscích. Charlene i Pauline se obě nadšeně přihlásily.

Claire si vzpomněla na hrozivá nebezpečí, která na ni ve válce Starých duší stále číhala.

Hleděla na obě děvčátka, která se pitvořila, chichotala a pošťuchovala. *Hezký dar by byl, kdyby se protivníci usmáli k smrti.*

Bohužel to v jejím případě nepřicházelo v úvahu.

Ani v Marlenině.

[...] písemný protokol o pokusu I/1/JK

(filmová dokumentace uložena v databance: soubor I/89/0827/222)

Otázka:

Může být zapouzdřená duševní energie (anima) vynulována pomocí succinitolýzy?

Hypotéza:

V určitém časovém rámci bezpochyby.

Použité materiály:

*JK

*Pemo

*pokusná osoba: druh a-dlak (canis lupus), box I/89

Struktura pokusu a jeho provedení:

1. Bytost utlumená sedativy fixována v rámci JK, centrována, humánní podoba
2. Inicializace succinitolýzy pomocí PeMo
3. Délka trvání succinitolýzy: 10 vteřin
4. Intenzita succinitolýzy: střední (PM rastr stupeň 5, meziukládání se sdružováním)

Pozorování (příp. doložit naměřené hodnoty):

sekunda 1–3:	Světelná expozice, žádný účinek.
sekunda 3–3,5:	Proměna pokusné osoby do zcela humanoidní podoby druhu canis-lupus.
sekunda 3,6–3,9:	Proměna pokusné osoby do čisté podoby druhu canis-lupus.
sekunda 4–7,21:	Procitnutí pokusné osoby ze sedace, křik, ječení.
sekunda 7,22–8,9:	Proměna pokusné osoby do zcela humanoidní podoby druhu canis-lupus, vzpínání se, křik, ječení, plameny z úst, nosu a očí, následně z celého povrchu pokožky.
sekunda 9–9,4:	Rozšíření ohně po pokusné osobě.
sekunda 9,5–10,3:	Kompletní, nezamýšlená succinitní pyrolýza, pokusná osoba proměněna ze 100 % v popel.

Vyhodnocení:

Pokusná osoba I/89 prošla během succinitolýzy několika stádií proměny, což poukazuje na obrannou reakci animy. JK neutrpěla žádné škody.

Rozbor chyb:

Energie příliš vysoká?

Další pokus bude zahájen s menší silou.

Doporučení: PM rastr na stupeň 2, meziukládání se sdružováním. [...]

KAPITOLA I

Německo, Sasko, Lipsko

Ares Leon Löwenstein tankoval svou motorku Harley Night Rod Special, která pokojně a tiše stála vedle zastřešeného stojanu, matně černá a s dvojitým pochromovaným výfukem; z těžké, mohutné mašiny vyzařovala síla, ukrytá v motoru. Skvěle ladila se svým majitelem, který by při své dvoumetrové výšce, svalnaté postavě a s mírným břichem vypadal na každém jiném stroji přímo směšně.

Digitální ukazatel na stojanu se nehlučně měnil, čísla symbolizující množství a cenu letěla vzhůru. Čerpadlo hlasitě bzučelo.

Poblíž Arese parkovala jen dvě další auta. Kolem půlnoci panoval na malé, lehce ušmudlané benzínce, kterou s oblibou navštěvoval, klid. Nepatřila žádnému obřímú koncernu, což podporoval.

Ze stropu přístřešku na něj dopadalo zažloutlé světlo reflektorů, jejichž jas tlumilo nesčetné množství mrtvého hmyzu za ochranným sklem. Spolu s lehkou mlhou vytvářelo přízračnou scénérii. Ve vzduchu se vznášel pach paliva a výfukových plynů spolu s lehkou vůní horké vody z párků, linoucí se z občerstvení prodávaného na čerpací stanici.

Ještě nedávno jezdil holohlavý obr s mušketýrskými vousy ve Smartu, ale nedávno přestálé dobrodružství si vyžádalo, aby vytáhl z garáže motorku ze svých rockerských dob. Nechal z ní odstranit několik nedovolených, příliš do očí bijících úprav, aby mohl se strojem na silnici; ty neviditelné zůstaly. Kdysi se na ní Ares účastnil ilegálních závodů. Se 179 koňskými silami a zhruba dvěma sty padesáti kilogramy si na ní jezdec mohl ledacos dovolit. Teď ji Ares potřeboval, aby se mohl legálně pohybovat po Lipsku, i když zpravidla rychleji, než zákon připouštěl.

Sluchátko s bluetooth v jeho uchu ohlásilo příchozí hovor, který vzápětí krátkým stisknutím tlačítka přijal; černá kožená bunda mu při tom pohybu lehce zavržala. „Löwenstein, osobní trenér.“

„Ach, tati,“ uslyšel hlas své nejstarší dcery. „Je půlnoc. Máš volno.“

Ares se usmál. „Člověk nikdy nemá volno, když pracuje na volné noze.“

Při dvanácti natankovaných litrech automatika vypnula.

„Všechno v pohodě, Dolores? Jaká je klinika?“ Nedokázal zabránit, aby si o ni okamžitě nezačal dělat starosti. Drsná slupka, měkké jádro, jakmile se o slovo přihlásil jeho ochranný instinkt. Proč mu volala v tuhle

dobu? Snažil se nepodléhat žádnému většímu znepokojení. *Bude to něco neškodného.*

Neboť nejsmrtonosnější hrozba posledních let už pro něj a všechny, kteří mu byli blízcí, pominula. Sériový vrah, který řádl v Lipsku a nejdříve unesl a pak těžce zranil jeho dceru, byl mrtev.

Ares sám byl při záchranné akci postřelen. Jak tak ležel celý polámaný v nemocnici a zíral do stropu, přišel okamžik, kdy se rozhodl, že v sobě zase aspoň trochu probudí onoho nebezpečného muže, kterého nechal spolu s časy strávenými u motokářského gangu za sebou. Nebude si dělat příliš velké skrupule, pokud jde o dosažení svých cílů.

Opřavdu poskytl světu příležitost, aby mu dokázal, že to jde i jinak než se zesíleným důrazem, ale zklamal se. Konec přílišné přívětivosti a ohledů k mizerům. V platnost opět vstoupily jeho vlastní zákony.

„Lidé na klinice se snaží, tati,“ odpověděla Dolores. „Za pár týdnů budu odtud pryč.“

Moje nepoddajná holka. Jako vždycky ne a ne přijít na její přesný věk. *21 let? Čas utíká až moc rychle.* Ares vytáhl tankovací pistolí z otvoru nádrže, přičemž si dával pozor, aby na lak neskanula jediná kapka, a pověsil ji zpátky na stojan. „Už bylo načase. Všem nám moc chybíš.“

Potlačil povzdech. U jeho nejstarší dcery se nejednalo o pouhou rehabilitaci. Šlo o boj s přetrvávajícími úzkostnými stavy, které po sobě napadení zanechalo. Hrozilo, že se celý její život vymkne z kloubů, studiem počínaje a nejjednoduššími denními úkony konče.

Dolores se uvolněně zasmála, až se mu srdce samou radostí rozbušilo rychleji. „Chtěla jsem se tě na něco zeptat.“

„Jen do toho.“

„Ale nevyšiluj.“

Ares se v duchu ptal, čeho přesně má varování „nevyšiluj“ dosáhnout, když lidé při něm automaticky přecházeli do stavu vnitřní pohotovosti.

Zmohl se jen na otcovské zabručení a pln neblahých předtuch se vydal ke kase, která byla velká zhruba jako komora na košťata a páchla podobně, po mokrému psovi a horké vodě z parků. Podpatky vysokých bot mu duněly na rozpraskaném asfaltu. Přílbu nechal kolébat vpravo na řídítkách motorky.

„Mohl bys mi půjčit peníze?“ Ares si oddechl. „Jistě. Kolik? Částka přesahující sto tisíc bude problematická.“ Vtip, ovšem jen zpola. Díky návratu do staré formy pro něj nepředstavovalo problém obstarat peníze.

Za jeho zády se k benzínce blížilo agresivní, vysoké burácení motoru silného stroje, jezdec rychle přeřazoval na nižší obrátky. Hledání peněženky zabránilo Aresovi v tom, aby se ohlédl po motorce. Soudě podle zvuku se mohlo jednat o sportovní motocykl, vysoce moderní „jogurtový kelímek“,

jak tradicionalisté pohrdavě označovali většinou asijské, plně vystrojené závodní stroje.

„Nechceš vědět, na co si chci půjčit?“

„Asi ty peníze potřebuješ. Pokud to není na drogy, dám ti je.“

„Budu toho muset hodně obstarat, dědo. Dítě bude chtít opravený pokoj,“ uslyšel ji. V hlase jí zněla pýcha a potlačované štěstí.

Děda. Ares zůstal stát před kasou jako přibitý. Polkl, samou radostí mu naskočila husí kůže. Diagnóza lékařů zněla, že Dolores nebude schopna mít po zranění podbřišku, které jí způsobil vrah, děti.

„Seženu ti i víc než sto táců,“ utrousil a nejspíš se radostně šklebil jako idiot; koutky úst mu vystřelily do výšky a strhly s sebou konečky knírů.

Pak si vzpomněl, že Dolores nemá přítele.

Aspoň žádného stálého.

Ale nebyla ta správná doba, aby se vyptával na otce svého vnoučete. Hlavní bylo blaho Dolores a jejího potomka. *Děda.* Úsměv na tváři se mu ještě protáhl.

„Máš radost?“

„A jakou!“ vyhrkl a kývl na Thea, pokladního, který stál za pokladnou, kouřil a nedbale jeho pozdrav opětoval. Vypadalo to, že se nebojí exploze benzínových výparů nebo v ni dokonce doufá, aby zkasíroval pojištění, pokud ho tedy pojišťovací společnost v případě vlastního zavinění vyplácela. „Já...“

Někdo mu poklepal na široká záda. „Promiňte, můžu projít?“ zeptal se melodický, ale ne příliš zženštilý dámský hlas.

Ares si uvědomil, že stojí před vchodem jako zeď a brání ve vstupu do malíčké budovy s kasou. A tak uhnul stranou.

Kolem něj se prosmykla drobná zrzka, oděná do krátkého černého koženého kabátu, černých kožených kalhot a vysokých bot; vlasy měla spletené do copu. Voněla parfémem, jehož odér nikdy předtím na žádné ženě nezaregistroval a který přehlušoval pachy kolem. Sahala mu nanejvýš k dolnímu okraji hrudního koše. Díky úboru by je mohli považovat za pár.

Ares se otočil a užasl.

Na návrat jezdkyň čekala na stojanu u pumpy futuristicky vyhlížející motorka BMW S 1000 RR černé barvy. Na nádrži měla nastříkané tři bílé dýky. Kde bylo na jeho Night Rod všechno oblé a zakřivené, chlubil se model S 1000 RR pouze hranatým designem.

Dokonalé protiklady. Ares si v duchu kladl otázku, jak jemná zrzka může řídit takové monstrum.

„Až budu znát přesný termín propuštění, zavolám ti,“ uslyšel v pravém uchu ulehčený hlas Dolores a rozvážně přikývl. „Musela jsem ti to prostě říct. Děle bych to nedokázala držet v tajnosti, *dědo.* A ty jsi *nevypěnil.*“

Ares se zasmál. „Jak bych mohl?“ Protože dcera sama od sebe neprozradila otce dítěte, nechal to být.

„Jsi jednička, táto!“ Dolores zavěsila.

Ve stejném okamžiku vyšla z pokladního domku zrzka a minula ho, aniž by mu věnovala jediný pohled.

Mířila k BMW, její chůze byla plavná a nehlučná jako kroky lovkyně. Její věk se dal jen těžko odhadnout, mohlo jí být něco kolem čtyřicítky. *Koho člověk nepotká o půlnoci na benzínce.* Ares vstoupil dovnitř a konečně vytáhl peněženku. Čím víc se blížil, tím víc to tu páchlo starými hadry, benzinem a mokrým psem, který kouřil hašiš a žral párky.

„Tady, Theo.“ Podal přes pult o deset eur víc, než bylo zapotřebí. Rád se choval velkoryse k těm, kteří si to zasloužili.

Ale šřapatý pokladník v pořádně flekaté flísové bundě hleděl zamilované oknem za ženou, která právě usadala na motorku. „Ta má *tak* přepychový zadek,“ zamumlal mezi dvěma potáhnutími z cigarety; podle tvaru si ji ukrotit sám. To vysvětlovalo jeho bezstarostnost. „Snad se zastaví častěji.“

„Přeju ti to.“ Ares postrádal na hlavě neznámé přílbu. To nebylo cool. Právě na sportovní motorce se jednalo o holý nerozum. Na druhou stranu nehrálo roli, jestli to člověk napálí do stromu ve stovece nebo v dvě stě osmdesáti.

Je dost stará, aby věděla, co dělá, zaplašil starostí o neznámou. Dozvuky hovoru s Dolores z něho udělaly měkkotu. Jeho ochranný instinkt se hlásil ke slovu urputněji než obvykle. Svěho vnuka jednou nikdy nenechá jezdit bez ochrany hlavy.

Příburácela další motorka, tentokrát opravdu takzvaný „jogurtový kelímek“, podle tvaru nějaká honda. Model Ares neznal.

„Do prdele,“ zamumlal Theo a típl vlastnoručně ukrouceného jointa v přepelněném popelníku. „Zase *tihle*.“

Ares pochopil, co má na mysli.

Motocyklista měl na sobě módní vzorovanou koženou bundu berlínského gangu *HighspeedZ*, jehož členové zkonzumovali až moc hollywoodských krváků v kombinaci s drogami a zhlédli se v poměrně nové tradici ilegálních silničních závodů. V první řadě se ale jednalo o znučená děcka boháčů, hledající vzrušení.

„Má se něco dít?“ zeptal se Ares.

Theo nepřítomně přikývl, aniž by odvrátil zrak. „Kolem druhé měli namířeno na dálnici. Společný závod z Lipska do Berlína.“

Muž popojel se strojem kupředu. Vyměnil si několik slov ze zrzkou, která pak nasedla, zatímco on postavil svoji motorku šikmo před její a začal gestikulovat.

Ares nedokázal odolat svému ochrannému instinktu. Obtěžování žen nepřicházelo v úvahu. Položil ruku na kliku. „Půjdu se kouknout, jestli...“

Drobná žena se postavila na stupačky, přímo akrobatickým pohybem nečekaně vykopla levou nohu a smetla překvapeného muže ze sedla jeho stroje, který strhl s sebou. Jezdec i motorka skončili společně na betonu, několik umělohmotných dílů se s hlasitým zapraščením ulomilo a chlápek zůstal několik vteřin omámeně ležet.

Zrzka mezitím jednoduše vyrazila pryč, BMW slyšitelně burácelo.

„Ty jo,“ vyhekl Theo. „To mě poser. Ta má ale odvalu.“

Motorkář vstal, vztekle zvedl mašinu a naskočil na ni, ta vzápětí se zavýtím vystřelila kupředu.

Ares věděl, že se muž pustí za zrzkou. A nadále platilo, že obtěžování v jeho přítomnosti či s jeho vědomím bylo vyloučeno.

„Čau zítra, Theo.“ Rozběhl se ke své Night Rod, nasadil si přilbu, nastartoval a rozjel se za dvojicí, než mu zmizí z dohledu.

Motor bublal a tlumeně duněl, stroj energicky prorážel zataženou temnotu, stále ve stopách mléčného paprsku světla hony.

Ares před sebou viděl motorkáře, který měl co dělat, aby se udržel v závěsu S 1000 RR. Drobná žena bezpochyby ovládala motorku na jedničku.

Pohled na tachometr Aresovi prozradil, že si to svíští městem už víc než stovkou. Snad si dneska dají poldové pohov.

Jen s velkou námahou se mu dařilo člena gangu dohánět. Když od něj byl už jen nějakých padesát metrů, prohnaly se vpravo a vlevo od něj s hlasitým, nepříjemným burácením další motorky. Z apartních bund a nášivek bylo patrné, že si uražený týpek z *HighspeedZ* přivlodal posily. Interkomy v přilbách jim umožňovaly během jízdy neomezenou komunikaci. Zrzka si velmi umně pohrávala se svými pronásledovateli a vysmívala se jim. Nechávala je přijet blíž, aby pak krátce přidala plyn, ostře zahnula nebo předvedla smělý manévr, který byl více než nebezpečný. Vypadalo to, jako by motorka pod ní nic nevážila a byla spojená se zemí.

Ares si uvědomil, že je žena vyvádí ven z města. Mířili na silnici vedoucí ven z Lipska. *Jestli je chytrá, prostě ty idioty setřese.*

Pak BMW snížilo rychlost, naskočila výstražná světla. Zrzka odbočila na nouzové stání, ležící poněkud v ústraní u silnice za keři, a ještě víc zpomalila.

Mizerné načasování poruchy motoru. Ares zhasl světla a pozvolna následoval motorkáře. Dohlédne na to, aby se té ženě nic nestalo, a připlíží se až těsně k ní. Chlápci z *HighspeedZ* zrzku okamžitě obklíčili, ta s hravou lehkostí zvedla svůj stroj, jako by snad ani nevážil nějakých sto osmdesát kilo. Hranaté závodní hony hlasitě zavuly jako podráždění sršni. Žena čelila osmi soupeřům, všichni byli vybaveni přilbami a koženými vestami, skýtajícími dobrou ochranu před údery.

Ares zaparkoval svou Night Rod v bezpečné vzdálenosti, seskočil ze sedla

a přikrčen spěchal ve stínu podrostu k ženě v úzkých. Cestou sáhl do bundy a vytáhl teleskopický obušek, karbonová pružinová zbraň se krátkým trhnutím vysunula na nějakých čtyřicet centimetrů. Úder bude citelný i přes bundy, hledí přileb neodolají zesílené špiči.

Ares doufal, že ho nebude muset použít a že přivede mladíky několika slovy k rozumu. Ovšem pokud ho bude potřebovat k ochraně té zrzky, nezaváhá ani vteřinu.

Motorkáři z *HighspeedZ* zaparkovali motorky do kruhu kolem své oběti, nechali světla rozsvícená a sesedli.

Mladík, jehož motorka vypadala poškozeně, si sundal helmu a rozzlobeně se vztyčil před zrzkou.

„... mi zaplatíš,“ zaslechl Ares, který se k nim mezitím připlížil. „Naval občanku! Chci vědět, kde bydlíš. Nezbavíš se mě, dokud mi neuhradíš škodu na motorce.“

Ares se v duchu ptal, co jí ten chlap asi předtím na benzínce řekl. Nejspíš utrousil nějakou nevhodnou sexuální náražku.

Drobná žena se uvolněně opřela o svůj stroj a s arogantním úsměvem si změřila mladého blondáka. „Dávám vám možnost zmizet. Nebo vám sešrotuju motorky a všichni skončíte v nemocnici. A nebude to nehoda při závodění.“

Blufuje? Přeceňuje se? Ares nepochyboval o její neohroženosti tváří v tvář přesile, z jejího postoje doslova tryskala suverenita. Vzpomněl si na její chůzi. Nejspíš ovládala bojová umění. *Ale proti osmi? V přílbách a ochranných kombinézách?*

„Jedeš na něčem, zrzko?“ rozesmál se muž a vytáhl z kapsy bundy vystřelovací nůž. „Hod' sebou. Naval občanku!“ Vykročil k ní a zvedl ruku s čepelí. „Poslední varování. Nebo ti nechám pár krvavých suvenýrů a vezmu si ten průkaz sám.“

Ares se připravil zasáhnout ze zálohy. Možnost, že by přivedl útočnicka k rozumu nabádavými slovy a svými dvěma metry výšky, už vyloučil. Ten chlápek byl zbabělý mizera. A celá banda u sebe měla s velkou pravděpodobností další zbraně.

„Jak se *opovažuješ?*“ Na úzké, krásné tváři křehce vypadající ženy se dál zračil domýšlivý výraz, v němž se skrývalo něco nebezpečného. „Na *poslední varování,*“ pronesla a odpoutala se od BMW, „je už pozdě.“

Co se potom stalo, se seběhlo tak rychle, že to Ares nedokázal přesně zaregistrovat.

Žena se pohybovala rychleji než kterýkoliv člověk, jakého kdy v boji viděl. Jeho oči nebyly schopny zachytit její polohu, přesnou pozici či provedení výpadů. Jako stín se objevovala hned tu i onde.

Jeden motorkář za druhým padali k zemi i se svými stroji, někteří křičeli, jiní

se hroutili bez hlesu. Přílby létaly z hlav a kutálely se kolem, nakonec to hlasitě rachotilo, když zrzka dvě z nich zvedla a těžce jimi poškodila motorky gangu. Plastové díly odletovaly pryč, světla se rozprskávala ve spršce střeptů. Odlehle odpočívadlo zahalila tma.

Žena překročila omráčené muže a lhostejně odhodila zničené přilby. Na její tvář dopadalo slabé světlo hvězd. Usmívala se. Chladně. Krutě.

Aresovi, jehož oči mezitím přivykly na tmou, přeběhl mráz po zádech. Naprosto zřetelně viděl rysující se dlouhé špičáky. *Musel jsem se nadýchat Theova hašiše.*

Zrzka se sklonila a vytáhla omráčeného motorkáře s blondatými vlasy do vzduchu.

„Nikdo mě nesmí ohrožovat nožem,“ zašeptala. „A chtěl jsi mě pořezat. Za to zaplatíš.“ Po krátkém váhání se mu zakousla z boku do krční tepny a vysála mu krev. Pak mu holýma rukama utrhla hlavu a odmrštila ji i s tělem proti stromu.

Ares nevěřil vlastním očím. To *nemohla* být pravda.

Žena zvedla motorku mrtvého a práskla s ní o kmen, až se rozbila na kusy. Nakonec vytáhla z kapsy zapalovač a podpálila vylitý benzín.

S naprostým klidem se vyšvihla do sedla své motorky a nastartovala. Zařadila rychlostní stupeň – a zarazila se.

Pomalů otočila hlavu a zadívala se směrem, kde ve stínu stál Ares.

Na její tvář a karmínové kapky na bradě dopadal svit plamenů. Neúprosné, jakoby tmavě šedé oči se upřely na Löwensteina a na okamžik se zúžily; barva kolem zřetelně vypadala, jako by lehce zaplála. V pohledu se zračilo varování, příslib, skrývala se v něm prastará krutost, jakou už současnost neznala.

Náhle se žena otočila a přidala plyn. Závodní stroj vystřelil vpřed a za několik vteřin zmizel z dohledu.

Co k čertu... Ares hleděl na ležící postavy, které se ani nepohnuly. Život ho obdařil hádankou, o kterou se neprosil.

Německo, Sasko, Lipsko

Konstantin Korff seděl pod jedním ze spousty slunečníků, které zastíňovaly úzkou uličku Barfußgässchen, a popíjel dvojitý *Red Russian*, který mu přinesla obsluha po krátkém vysvětlení, jak se připravuje: vodka, třešňový likér, lístky máty, protřepat, hotovo. Irish Pub nebyla proslulá tím, že by měla podobné nápoje na lístku.

Teď krátce po osmnácté hodině se všude kolem venkovních stolků tísnili lidé, rozhovory se slévaly do hlasité kakofonie zvuků, ve vzduchu se vznášelo aroma jídla a cigaret. Shora sálaly plynové ohřívače a bránily tomu, aby

návštěvníci v tento sice suchý, ale studený zimní večer mrzli; pár jedinců si přehodilo přes nohy pokrývky.

Uspořádáním stolků všech podniků vznikla metrová ulička, cosi jako dlážděná stezka, kudy mohli za bedlivého dozoru hostů procházet chodci. Proud námětů k hovoru tak nikdy nevyschl.

Konstantin vnímal své okolí, ale nezajímal se o nechtěnou přehlídku večerních tuláků. Seděl sám a listoval si různými časopisy, zaměřenými na pohřebnictví. Chytrý telefon měl položený displejem dolů na stole. Byl oblečen do černých kapsáčů, pevných bot, trička s límečkem a tlustého černého kabátu.

Tmavě hnědé oči upíral na řádky, pročítal si novinky o trendech v pohřbívání, změnách v právním rámci a o tom, že se jedna ze spolkových zemí dokonce chystá povolit rozptylování popela na určitých místech.

Jako majitel *Ars Moriendi* si nemusel lámat hlavu s obavami, že by podobnými změnami zákonů přišel o zákazníky, neboť jeho pohřební ústav poblíž Jižního hřbitova fungoval díky své výtečné pověsti skvěle. Zhruba tucet zaměstnanců se nemuselo obávat ztráty místa.

Navic pracoval Konstantin coby thanatolog po celém světě. Existovalo jen málo těch, kteří by ovládali umění posmrtné úpravy lidských těl tak dobře jako on.

Většinou mu volali bohatí a mocní, aby připravil jejich mrtvé příbuzné na relativní věčnost. Tu a tam se také stávalo, že si musel vzít znovu do parády už jednou nabalzamované mrtvolky, protože se při prvním pokusu nějakému kolegovi něco nepodařilo nebo čas zanechal na zesnulém stopy. Dokonce i Lenina poctíval návštěvou spojenou s ošetřením.

Konstantin dál usrkával při čtení *Red Russian*. Dotek chladného větru na čerstvě bezvousé tváři stále působil poněkud nezvykle.

„Ti lidi ale mají nápady,“ zamumlal a zakřenil se.

V nizozemském Baarnu vytvořilo více než sto pohřebních vozů konvoj, táhnoucí se na šest kilometrů, čímž byl vytvořen světový rekord.

Co si při tom asi mysleli návštěvníci?

Listoval dál, až usrkával na zprávu o on-line pohřbech, odehrávajících se v Americe. Obřady byly pomocí streamování přenášeny do světa. Tuto službu už nabízelo více než tisíc ústavů.

Konstantin si dokázal velmi dobře představit, že v rozlehlých zemích typu USA, Kanady, Ruska a snad i Austrálie se mohlo jednat o obchodní model, díky němuž se pohřbu mohli zúčastnit i roztroušení příbuzní.

Přesto mu to připadalo poněkud podivné. Seděli pozůstalí doma před monitorem v černém nebo si promítali záběry dataprojektorem na stěnu obývacího? Mávali účastníci v místě pohřbu do kamery či si doma virtuálně připíjeli při pohřební hostině?

Konstantinovi se zamlouvala představa, že se umírání znovu přiblížilo lidem, protože patřilo k životu. *Ale on-line?* Byl to další stupeň on-line pamětních míst? Bude následovat webkamera v rakvi s monitorem na náhrobku?

Ne každá inovace představuje zlepšení.

A znovu se neubráníl úsměvu: O dvě stránky dál nabízela jistá firma zvláštní službu. Zalisovávala popel zesnulých do vinylu, a vyráběla tak desku. Na mrtvém se díky tomu mohly přehrávat jeho oblíbené písničky. Nebo dokonce jeho hlas.

Konstantin raději nechtěl vědět, jak nevkusně vypadá obal. Čas mění i přístup ke smrti.

Myšlenky mu volně těkaly.

Také jeho přístup k zubatě se změnil od chvíle, kdy nosil vlastní prsten smrti, drahocenný klenot pro smrtispáče, kterým byl.

Zatímco kdysi Konstantin zabíjel ve své blízkosti každý živý organismus, jakmile usnul, nyní mohl kdekoliv po libosti upadnout do dřímoty, aniž by se proměnil v masového vraha. Žil se zkrocenou kletbou, spoutanou šperkem. Proto jej směl odložit nanejvýš na několik vteřin či minut. Jinak by nenávisť kmotříčky Smrti ke smrtispáči nepředstavitelně vzrostla. Pokud by Konstantin usnul bez prstenu, musely by zemřít desítky, stovky, ba dokonce možná i tisíce bytostí.

Jak rád bych se toho prokletí zbavil. Konstantin zamýšleně zavřel časopis a položil ho na stůl, znovu usrl drink a zadíval se na šperk z vyřezávané, prastaré slonoviny, který nosil na levém prostředníčku, protože tam nejlépe seděl.

Lícem připomínal pečetní prsten, uprostřed se skvěl harlekýnský opál velikosti nehtu, zasazený do čtyř stříbrných karafiátů uspořádaných do kříže. Na vnitřní straně se nacházela vyrytá umrlčí lebka.

Díky prstenu se jeho život obrátil k lepšímu – ovšem nově získaná bezstarostnost nedávno vzala nečekaně rychle zaslé. Výjimečně to nikterak nesouviselo s jeho existencí smrtispáče, nýbrž s pohřební zakázkou, která s sebou přinesla i nebezpečné informace. *Vic než informace.* Bezpodmínečně si o tom potřeboval promluvit s Marnou. Jeho přítelkyně ho jako jeden z mála lidí na světě neprohlásí za blázna, až jí poví, co se stalo. Hrozba číhala ve všem, co bylo schopno odrážet. *A ve stínu.*

„Jsi rozumný, *Oneire?*“ zeptal se anglicky mužský hlas s cizím přízvukem.

Konstantin sebou překvapeně trhl.

Vedle něj stál muž, kterého sice koutkem oka zaregistroval, ale považoval ho za číšníka.

Ještě více ho zaskočilo, že byl osloven jménem, pod kterým ještě před několika lety pracoval. Coby nájemný vrah.

Jeho úžas pak korunovala skutečnost, že muže vedle sebe by se ve svém

životě už nikdy nenadál. Poslední telefonát s ním končil právě touto otázkou. *Jsi rozumný, Oneire?* Konstantin mu zůstal odpověď dlužen. Úmyslně.

Korff se napjal jako struna.

Ind v tmavém obleku ušitým na míru se posadil a přinesl s sebou závan kořeněné mužské kolínské s výraznou vůní santalového dřeva. Měl přirozeně tmavě hnědou kůži, líce a bradu mu zdobily husté, krátké vousy, krk nosil vyholený do hladka.

Na hlavě mu trůnil fialový turban, hnědýma očima si měřil Konstantina. Zvedl pravou ruku a přivolal k sobě obsluhu jako někdo, kdo je zvyklý řídit podřízené pouhými gesty; na ruce se mu třpytila spousta velkých zlatých a stříbrných prstenů.

Jeho aura účinkovala. Číšník pokorně přispěchal a muž jen tak mimochodem ukázal na láhev s minerálkou na sousedním stolku. Číšník chápavě přikývl a vzdálil se.

Konstantin věděl, kdo vedle něj sedí – Yama, jak si říkal, podle hinduistického boha smrti. A velitel Thuggee Nidra, indického seskupení smrtispáčů.

Mlčky seděli vedle sebe.

Číšník přinesl vodu, nalil ji do sklenice a okamžitě se zase stáhl, jako by se u stolu nacházeli dva králové, které je dovoleno vyrušit jen na okamžik. A oba muži skutečně vládli nad životem a smrtí ve svém okolí, aniž by to Lipsko tušilo.

Konstantinovi se honily hlavou nejrůznější nápady, co udělat a říci. Nakonec si odkašlal a pravil: „Nevím, jestli jsem rozumný.“

„Proto jsi mi tenkrát neodpověděl?“

„Ano.“

Yama ukázal na prsten smrti. „Možnost zneškodnit hrozbu smrtispáčů souvisí s *tímhle*?“

„Možná.“ Konstantin hodlal zjistit, co Yama svou návštěvou zamýšlí. Thuggee Nidra byli nájemní zabijáci, a teď seděl jejich vůdce vedle něj; nejspíš podstoupil dlouhou cestu z Bombaje až do Lipska – ale dozajista ne proto, aby obdivoval prsten a pak se nečinně vrátil do Indie. *Určitě touží po detailech. Aby zabránil tomu, že bude osvobozen od kletby.*

Yama se usmál. „Thuggee Nidra si dělají starosti, a tudíž si je dělám i já. Rozneslo se, že Oneiros už není na cestách. Že našel způsob, jak uchlácholit smrt. Že by každý z nás mohl dopadnout stejně, i proti své vůli. Přitom třeba já jsem na svou schopnost hrdý. Vděčím jí opravdu za mnohé.“ Ind ukázal rukou obsypanou prsteny na sebe a na svůj oblek. „Za blahobyt. Za moc.“

„Chceš jistotu.“ Konstantin se snažil skrýt napětí. V klasickém zápasu muže proti muži by mu pomohlo aikido, i když si byl vědom, že Yuma je mistrem indického bojového umění kalarippajatu.

Jeho návštěvník lehce přikývl. „Vysvětlí mi to. Pokud to pochopím, nebudu se muset ničeho bát a jednat.“

To doufám. Konstantin se strachoval o Durgu, která patřila k Thuggee a s níž měl kdysi poměr. Příležitostně si vyměňovali zprávy, což by se dalo vyložit ze strany mladé smrtispáčky jako zrada. *Našel mě přes ni?*

Konstantin si dopřál doušek *Red Russianu* a pustil se do žvýkání mátového lístku, z něhož se okamžitě uvolnila osvěžující chuť. „Objevili jsme jednu ženu, lékařku jménem Isabella Dolores Sastreová. Byla schopna navázat spojení se smrtí.“

„Takže je mrtvá?“

Konstantin přikývl. „Existuje několik podobných jako ona, říkají si smrtivideci. Chtějí lidem jako my umožnit normální život a zachránit okolí před úhonou.“ Ukázal na kámen. „Našli možnost, jak to udělat. Pokud smrtispáček nosí prsten smrti, je pro smrt viditelný. Smrt ho cítí, cítí *mě* a je klidná. Protože to vidí tak, že si pro mě může kdykoliv přijít.“

„Něco jako GPS lokátor.“ Yama jedním douškem vyprázdnil sklenici. Číšník okamžitě přispěchal a dolil mu, jak to v hospodě vůbec nebývalo obvyklé. „Jakého druhu je ten kámen?“

„V mém případě se jedná o harlekýnský opál. Tyto kameny musí vykazovat řadu vlastností. Jen tehdy plní svou funkci. Pak,“ referoval Konstantin, co mu lékařka kdysi vysvětlila o jeho skonu, „smrtividec spoutá kámen se smrtispáčkem. Čím je kletba silnější ...“

„*Dar*,“ opravil ho Yama rozhodně. „Jsi jediný, kdo to tak vidí.“

Konstantin s ním v duchu nesouhlasil, ale pokračoval: „Čím silnější je účinek, tím je to tvrdší.“

„A když člověk prsten odloží?“

Konstantin netušil, zda je moudré přiznávat, že pokud se *GPS lokátor*, jak to nazval Yama, na příliš dlouho sundá, řadí smrt ještě zběsileji. Inda by to mohl utvrdit v myšlence, že to má zkusit a zvětšit svou moc. „Je všechno jako dřív,“ zalhal.

Muž se napil čerstvě dolité vody a přejel pohledem po lidech, kteří seděli kolem nich, povídali si a smáli se. „Pokud mluvíš pravdu, není to tak děsivé, jak jsem si myslel,“ usoudil.

„Nemáš se čeho bát. Proces, jímž se kámen váže, je velmi náročný a není možné ho provést bez smrtispáčkova vědomí.“ Konstantin si stále nedovolil úlevně vydechnout.

Smartphone otočený displejem dolů mu zabzučel a tlumeně ozářil desku stolu. Přišla mu zpráva, kterou si později přečte.

„Kolik smrtivideců existuje?“

S touto otázkou počítal. „Jsou mi známi dva další. Žijí v Americe a v Asii.“

V žádném případě neprozradí jméno léčitelky čchi a Číňana, už vůbec nemluvě o třetí osobě. „Pokud bys znal v řadách Thuggee někoho, kdo by chtěl spát, aniž by přinášel smrt, předám kontakt...“ – skoro zmínil Duržino jméno – „přes tebe.“

Yama se soucitně usmál. „Nikdo z nás nenasadí svému daru okovy.“ Znovu upřel hnědé oči na prsten. „Ted' už tomu rozumím,“ pronesl. „A už se toho nebojím. Kdo se chce připravit o svůj talent a moc, ať tak učiní. Ale kdyby se někdo pokusil nakládat takto se mnou či některým z mých lidí, zabiju nejdříve *tebe*, Oneire. Ať už s tím budeš či nebudeš mít co do činění.“ Ind si ho ledově změřil. „Tebe a všechny, kdo budou ve tvé blízkosti. Je tedy ve tvém i jejich zájmu, abys byl neustále informován, pokud jde o aktivity smrtividů.“ Vstal, vytáhl z kapsy stovku a položil ji vedle své sklenice. „Zbytek je dýško. *Namaste*, Oneire.“

Konstantin indický pozdrav neopětoval. Jeho smysl pro humor vyprchal v okamžiku, kdy mu Yama začal vyhrožovat. Jeho přátelům. A Marně.

Ind se obrátil k odchodu a zanedlouho zmizel v proudu večerních chodců.

Nejsem si jistý, jestli to tím skončilo. Yama si vyslechl vysvětlení a bude se ho snažit ověřit. Ne proto, že by Konstantinovi nedůvěřoval, ale proto, že věřil jen tomu, co viděl na vlastní oči.

V podstatě by měl Konstantin oběma smrtividcům zavolat a varovat je, že se Thuggee Nidra nejspíš budou nějakým způsobem snažit o nich získat informace. Yama byl jako žralok – jakmile zvěřil kořist, pronásledoval ji, ať byla stopa sebenepatrnější a sebebezvýznamnější.

Konstantin popadl smartphone. *Přesně to chce. Abych s nimi navázal kontakt. Aby mě mohl odposlouchávat.* Místo aby začal telefonovat, otevřel zprávu, kterou krátce předtím obdržel.

Ach?

Odesílatelem byl Löwenstein, urostlý osobní trenér a amatérský divadelní herec, který díky svým tělesným proporcím už mezitím získal i pár menších rolí v televizi a ve filmu. Samozřejmě jako zloduch nebo vyhazovač, což se zase tak nelišilo od minulosti tohoto bývalého rockera.

Konstantin se pustil do čtení, ovšem netušil, jestli si z něj Löwenstein nedělá legraci.

Korffe, věříte na upíry?

Konstantin se zamračil.

Bývalý rocker patřil v jeho očích do oné sorty lidí, kteří zůstávali realističtí a stáli oběma nohama pevně na zemi, bez esoteriky či jen závanu tušení, co všechno existuje, včetně smrtispáčů a smrtividů.

Proto odpověděl:

Ne. Vy přece taky ne. Koho zajímají takové nesmysly?

Sotva stiskl tlačítko pro odeslání, dorazila odpověď.

Jednu upírku jsem viděl. Přimo před sebou. Rozprášila motorkářský gang.

Konstantin si vzpomněl na svého učně v *Ars Moriendi*, Jaroslafa Schmolkeho, ryzího gotika, jak se těmto lidem černé scény říkalo. Někteří z nich si nechávali vyrobit nasunovací zuby, aby například na večírcích budili realistický dojem upírů. Löwenstein nejspíš na jednoho z nich narazil.

Žádní upíři nejsou! Šálil vás zrak.

Konstantin dopil drink.

Právě teď měl plnou hlavu vlastních záležitostí, neměl chuť se pouštět do podobného druhu korespondence, kterou rocker navíc určitě nemohl myslet vážně. Ukončil režim zpráv.

Musel vymyslet plán, jak Yamovi zabránit dostat se na stopu smrtividců. Od Inda by se nadál všeho. Skutečně a jednoduše všeho. Thuggee disponovali vlivem, penězi a kontakty ve všech sférách života.

Rozhlédl se po nočním lipském ruchu, neměl ovšem pocit, že by ho někdo pozoroval, ani nezahlédl nikoho, kdo by se ve vztahu k němu choval nějak obzvláště nápadně; pak vytočil Marnino číslo. Potřeboval se s ní sejít a probrat některé věci.

Důležité věci.

A jedna z nich zněla podobně podivně jako Löwensteinova otázka týkající se upírů.

Pak si uvědomil, že se upíři údajně neodrážejí v zrcadle.

A nemají stíny.

Jak uklidňující, pomyslel si sarkasticky a čekal, až to jeho přítelkyně zvedne. *Nakonec budou ještě upíři a podobné bestie přece jen existovat.*

Německo, Sasko, Lipsko

Philipp Stahl procházel dlážděnou Mikulášskou ulicí kolem kostela, který se stal při pondělních demonstracích zárodečnou buňkou a útočištěm statečných.

Šaty měl nenápadné, jen snad jeho rozčuchaná hlava s hnědými kučerami by mohla upoutat pozornost kolemjdoucího. Rád se stával součástí davu turistů

i domácích obyvatel, kdy se po něm nikdo neotáčel. Ale zkrotit vlastní auru ho stálo obrovské úsilí, a tak úplně nedokázal svou jedinečnost zamaskovat. Silná osobitost zůstávala osobitostí.

Nebe nad ním bylo šedivé a ztěžklé sněhem, studený vítr hnal lidi rychle ulicemi. Ve vzduchu byly cítit pečené kaštany a zima, pod podrážkami křupal sníh. Nevelký trh, který právě míjel, statečně odolával chladu. Dokonce přicházeli zákazníci, celí rozechvělí vyslovovali svá přání a vypouštěli z modrých rtů bílé obláčky.

Stahl žasl nad tou spoustou renovačních prací na fasádách starobylých podniků vpravo a vlevo od pěší zóny, které byly v plném proudu. Ze země všude kolem vyrůstaly jako obrovité betonové rostliny novostavby, obklopené jeřáby a lešeními. A přesto to staré většinou v podobě fasád přetrvávalo.

Stahlovi se po městě stýskalo.

Vypuknutí otevřené války s Gregorem Duboisem si žádalo oběti, jak hmotné, tak lidské. Lipsko představovalo pro Stahla čiré potěšení, kterého se na mnoho týdnů vzdal, aby se nestal snadným cílem nebezpečného soupeře.

Vypadalo to, že město využilo jeho nepřítomnosti, aby se zkrátilo, změnilo a vztýčilo další věžové otočné jeřáby.

Stahl nasával dojmy a ukládal si je do paměti. Bude z nich muset žít, neboť jeho pobyt byl krátký. Jeden rozhovor – spíše v roli prosebníka než mocné putující duše – a opět odcestuje. Dubois to nesmí mít s jeho nalezením tak snadné.

Jeho smartphone se ohlásil melodií *Mars* z Holstovy suity Planety.

Jak připadne, pomyslel si a přijal hovor. Věděl, že na opačném konci linky je Hochschmidtová. S ní a s Taranovem kdysi vytvořil mocné spojení proti Duboisovi. Ale po Taranovových svévolných, tajných akcích a po jeho smrti, která byla jejich důsledkem, čelili teď sami dva nepříteli, který byl sice oslaben, ovšem zdaleka ne poražen.

„Jsem v Lipsku,“ oznámil okamžitě, aniž by plynul dechem na pozdrav.

„Výborně. Kdy se s ní setkáš?“

„Dokázal jsem si domluvit schůzku na zítra. Nikoliv jako Stahl, to by mě nepřijala. Očekává italského podnikatele z Florencie, který by rád obchodoval s VoBeLa.“

Hochschmidtová několik vteřin mlčela. „Myslíš, že to vyjde?“

„Jinak bych tady nebyl.“

„Proč k ní nezajedeš do vily?“

Stahl zůstal stát před vstupem do *Specks Hofu* a po krátkém váhání zabočil do pasáže. Nepohyboval se městem sám. Doprovázelo ho pět jeho *necessarii*, obratně maskovaných a nenápadných, neustále se ale zdržujících v jeho blízkosti, aby mohli udeřit, kdyby jejich *erovi* hrozila újma. Sice měl u sebe SIG Sauer Mosquito, ale jen na svou zbraň se nechtěl spoléhat.

„Příliš mnoho možností, že mě nepřijme nebo že se mě zbaví,“ vysvětlil tiše, protože stěny odrážely jeho slova. „Mohla by mě hravě odstranit.“

Kolem něj prošla skupina asijských turistů, návštěvníci dorazili brzy. Díky napnutému cestovnímu plánu nejspíš ještě dnes odcestují do Berlína a Drážďan.

Stahl jim nemusel ustupovat z cesty. Zástup se kolem něj rozestoupil, jako by byl skála, která by ho jinak mohla rozdrtit. Dokonce i jeho na uzdě držená aura stačila, aby si od něj lidé drželi odstup jako od vladaře.

„Rozumím. Ve své kanceláři se nejspíš neodvážím použít proti tobě svůj dar.“

„Aspoň v to doufám. Je tam příliš mnoho svědků a ona ví, že bych se bránil.“ Stahl neměl nejmenší tušení, zda by jeho schopnosti stačily na to, aby se mohl pustit do křížku s Marlene von Bechsteinovou, která se po své nechtěné reinkarnaci stala anomálií. Ovládala umění ničit duše. Znamenalo to *definitivní* konec, bez ohledu na to, kolik převtělení už měl člověk za sebou. Taranov dostal pocítit její moc přímo Stahlovi před očima a neubráníl se. Kolika dalšími schopnosti Bechsteinová disponovala, to se mohl Stahl jen dohadovat. „Snad mi dopřeje pár minut k rozhovoru.“

„Využij je! Využij každou vteřinu! Musíš Bechsteinovou přesvědčit, aby s námi vytáhla do boje proti Duboisovi,“ zdůraznila Hochschmidtová a zněla téměř zoufale. „Za každou cenu.“

„To vím dobře sám,“ odsekl prudce a dorazil do proskleného atria, v němž byla umístěna kavárna. Zaklonil hlavu a zadíval se na ozdobné kachlíky na stěnách, jako by tady byl poprvé. „Zjistila jsi něco nového?“ zeptal se o poznání přívětivěji. Nechtěl na ni předtím tak vyjet.

„Nechala jsem vypálit jeho malý hrad u Vídně, aby pochopil, že není nikde v bezpečí. Ale není to nic víc než varování.“

„Nechá ho postavit znovu.“

„Samozřejmě. Na burzách jsem podnikla útok na některé z jeho firem, ztráty jsou citelné. Akcionáři se zbavují akcií výrazně pod cenou.“ Hochschmidtová vydala zvuk, vyjadřující její rozmrzelost. „Ale jsou to jen drobnosti. Bez vědomostí z Vídně, ukrytých v hlavě Bechsteinové, se nedostaneme dál. Celé město představuje jediný Duboisův úkryt. Co nezvládla Osmanská říše, nedokážeme ani my.“

„Kdo říká, že ji musíme *dobýt*?“ Stahl si pohrával s myšlenkou vypálit město, aby vyhnal krysu z doupěte.

„Nesouhlasím,“ protestovala okamžitě Hochschmidtová, která vytušila, co se mu honí hlavou. „Nejsme barbaři.“

„Jsme ve válce, Marie. Při ní zachvacují věci plameny.“

„Ale města už nikoliv. Poučili jsme se z poslední světové války.“ Odkáslala si. „Pomohlo by nám, kdybys z ní dokázal vymámit aspoň vídeňské úkryty, které Dubois rád vyhledává. Jakmile je vypátráme a dobudeme, snad najdeme

stopy vedoucí k jeho dalším baštám. Bez ústupových míst by měl být snáze vystopovatelný. Moji lidé se nabourali do databank velkých letišť. Známe jeho různé identity a jeho soukromé tryskáče nespouštíme z očí.“

Co podnikali proti nepříteli, znělo jako čiré zoufalství. A Stahl z jejího hlasu vycítil, že má na srdci ještě něco. „Co tě trápí?“

„Nic mě netrápí. Spíš je to ... nepřijemný pocit.“

„Týkající se čeho?“ Stahl pokračoval v cestě přílehlou pasáží a odbočil doleva, aby prošel kolem nevelké kašny, nacházející se v sousedním atriu.

„Jako bychom něco přehlédli.“ V pozadí se ozval tichý hovor. „Pošlu ti e-mail s podklady, které se mi podařilo získat.“

Stahl pomalu kráčel po Grimmaische StraÙe a zahnul doleva. Hodlal pocítit svou návštěvou muzeum Grassi, protože se velmi zajímal o zvláštní výstavu hudebních nástrojů. Kurátoři shromáždili flétny, harfy, šalmaje a kuriozity, vyrobené vždy pouze v jediném exempláři. „Podklady?“

„Jsem roztržitá, promiň,“ omluvila se rozmrzele. „Ve vídeňské Augarten koupila nadace jménem *Mise en Garde* obě obrovské protiletadlové věže. Údajně je chtějí opravit a proměnit v místo setkávání a smíření.“

„Má ta nadace něco společného s Duboisem?“

„Žádnou nadaci by nepotřeboval. Ve Vídni si může dovolit téměř všechno, a právě proto mě to zarazilo. V klidu si to pročti a pak mi pověz, co si o tom myslíš. Ale řekla bych, že by za tím mohlo vězet něco víc. *Mise en Garde* kupuje po celé Evropě zchátralá nacistická opevnění z druhé světové války.“

Ve Stahlově mysli se rozezněl poplašný zvonek. „Zní to, jako by se za tím skrývala nějaká putující duše, která si chce zajistit dobré, zatraceně bezpečné úkryty.“

„Právě to mě napadlo ze všeho nejdřív,“ pronesla Hochschmidtová s úlevou. „Předpokládám, že tu nadaci používá nějaká putující duše coby maskování. Využívá Duboisovy současné slabosti, aby se usadila v jeho revíru.“

„Což by nebylo nejhorší.“

„Podívej se na počět bunkrů, které byly v posledních letech zakoupeny. Moc by se mi nezamlouvalo, kdyby byla naše teorie pravdivá, protože pak by se všude nacházela útočiště pro potenciálního nového soupeře, do kterých bychom nemohli jenom tak klidně napochodovat.“

„Projdu si to.“ Stahla se zmocnila netrpělivost a nervozita. Čím déle kolegyni naslouchal, tím silnější se ho zmocňoval dojem, že se smyčky kolem utahují. „Jakmile...“

„Eduardo je mrtvý.“

Stahl zůstal stát jako přimrazený.

Dav v rušné pěší zóně začal okamžitě proudit kolem něj a obtékat ho. Nikdo se přitom k němu nepřiblížil víc než na metr, a nikdo se tomu také nepodíval.

Prokazovat tomuto muži náležitý respekt vypadalo jako ta nejpřirozenější věc na světě. Žádná bytost se neodvažovala pozvednout zrak, žádná nezvedla smartphone ani fotoaparát, aby ho vyfotila.

Stahl polkl. „Jak se to stalo?“

„Našli ho v Teatro del Giglio, v Lucce, obklopeného velkou kaluží vody. Domnívám se, že za tím vězí onen neznámý, který podniká hon na putující duše.“

„Pošli mi k tomu případu všechno, co máš.“

„Měli bychom tam vyslat *necessarii*.“

„Ty potřebujeme k boji proti Duboisovi,“ odkázal jí do patřičných mezí znovu méně přívětivě, než zamýšlel. Pomalu zamířil na Augustovo náměstí a posadil se na lavičku. „Ohlásili se ti nějací Taranovovi *necessarii*?“

„Ne. Vypařili se. Přesto je důležité, abychom jen tak nevyčkávali,“ apelovala na něj.

„Nejdřív si promluvím s Bechsteinovou. Díky.“ Zavěsil, zavřel oči a pomalu se opřel o opěradlo. Klid. Potřeboval trochu vnitřního klidu.

Do tváře mu svítilo slunce, kolem s rachocením a cinkáním prosvířela tramvaj. Hluk dopravy se mísil s útržky hovorů, tu a tam k němu vítr zanesl vůni tabáku či kávy. Znělo to tak povědomě a všedně, až se začínal uvolňovat.

Celá desetiletý žil, vládl, tahal ve skrytu za nitky a nechával tančit mocné různých zemí podle toho, jak pískal. Ledacos zařídil, ovlivňoval osudy Evropy a zabránil leckteré těžké krizi.

„Všechno v pořádku, *ere*?“ uslyšel v levém uchu Peterův hlas. „Vypadáte vyčerpaně.“

Stahl místo odpovědi jen zvedl ruku a zůstal sedět. Neměl náladu na řeči.

Myšlenky mu dál kroužily kolem nadcházejících úkolů.

Museli rychle zneškodnit Duboise, a k tomu potřebovali informace Bechsteinové. Potom nastraží léčku tajemnému lovcí putujících duší a nakonec bude třeba prověřit nadaci *Mise en Garde*. Tři výzvy pro něj a Hochschmidtovou.

Otevřel oči a zadíval se vzhůru ke Krochovu výškovému domu, kde dvě figury byly na zvony a oznamovaly čas. Zvuky takřka zanikaly v rachotu projíždějících tramvají, ale on je slyšel zřetelně.

Stahl zapnul pohybem prstu přenosovou funkci vysílačky v uchu. „Čas na oběd,“ oznámil. „Najdeme si nějaké hezké místo. Návrhy?“

Kolem zrovna projížděla na závodním kole mladá, štíhlá žena s dlouhými vlasy a velkými dudy pod levou paží.

Na reklamním sloupu naproti němu se skvěl plakát elektro kapely jménem *Solitary Experiments*, která bude zakrátko pořádat koncert spolu s orchestrem Gewandhausu. Obojí představovalo nezvyklou, vzrušující kombinaci. Vzrušující jako samo Lipsko.

„Byl bych pro něco italského, ale dám se přemluvit.“ Stahl hleděl za ženou, která při svých manévrech vypadala, jako by podobné umělecké kousky předváděla častěji. Tmavé vlasy jí vlály ve větru.

Dudy. Bylo to už dávno, co na ně hrál. Naposledy v Bretani, před více než třemi sty lety. Bývaly to tenkrát v Guérande vzrušující časy.

„Copak nikdo nemá hlad?“

Žádná odpověď.

Stahl neslyšel ani sebetišší praskání, svědčící o pokusu vysílat.

Podezřavě otočil rozčuchanou hlavu, prohrábl si vlasy a pozorně se rozhlédl.

Ale ať se snažil sebevíc, neviděl žádného ze svých *necessarii*.

Pomalou vstal a přiměl se neprovádět žádné prudké pohyby, které by nepřátelsky smýšlejícímu pozorovateli prozradily, že poznal, že něco není v pořádku. Ztraceně není v pořádku.

Protáhl se, přičemž si nenápadným pohybem rozepnul podpažní pouzdro se SIG Sauer Mosquito pro případ, že by musel tasit zbraň. Někdy měla přesná rána ve srovnání s jeho darem své přednosti. Prostě nevzbuzovala takovou pozornost, jako kdyby neviditelnou silnou vytrhával z dláždění kostky a vrhal je po nepříteli.

„Měli bychom zkontrolovat baterky ve vysílačkách,“ pronesl úmyslně beze-lstně. „Ta moje už nejspíš nemá šťávu. Pokud mě slyšíte – potkáme se u vchodu do Mädlerovy pasáže, šikmo naproti Gewandgäßchen.“

Stahl zamířil k Mořicově baště, a když minul základ *Zubu moudrosti*, dal se do mírného klusu.

Proběhl kolem bašty a menzy, pak zabočil do Skladové ulice a několikrát změnil směr, aby pak obloukem prospěchal nákupním centrem Petersbogen a usadil se v koutku obchůdku s kebabem. Odtud mohl výlohou pozorovat ulici.

Čekal a rozhlížel se, objednal si ajran.

Ale neobjevil se nikdo, koho by znal, žádní nepřátelští *necessarii*, Dubois či kdokoliv podezřelý. Stejně tak chyběl náznak jakéhokoliv zjevného vzrušení mezi chodci či policejních sirén.

Vypadalo to, jako by jeho lidé odešli ze služby. Tíše a beze slova.

Stahl uskrával slaný jogurtový nápoj.

Existovalo několik možností, proč nebylo po jeho lidech ani stopy, ale žádná se mu nezamlouvala. Tušil za vším Duboise a hněval se. Žádné z jeho bezpečnostních opatření nefungovalo, soupeř rovněž číhal, byl ovšem úspěšnější než on a Hochschmidtová.

Z rádia vyhrával turecký pop, zákazníci přicházeli a odcházeli, objednávali si döner kebab, lahmacun i vegetariánské pita placky, ve vzduchu nádherně vonělo pečené maso. Prodavač vždycky prohodil se zákazníky pár slov, ozýval se smích a cinkaly drobné.

Stahl se nepoddával žádnému klamného pocitu bezpečí jen proto, že svět v obchodě s kebabem byl v pořádku. Vytáhl mobil, zavolal Hochschmidtové a vysvětlil jí situaci.

„Zmiz z Lipska,“ poradila mu rozrušeně. „Okamžitě.“

„Musím se setkat s Bechsteinovou,“ namítl, i když věděl, že mu kolegyně dobře radí. „Kromě toho zůstal můj laptop v hotelovém sejfů.“ Zamlčel jí, že se víc bojí o svou kudlanku nábožnou. Hetty stála na pracovním stole, uvězněná v přenosném boxu z plexiskla. Fakt, že s sebou vlácel hmyz, se dal klidně označit za nerozum. Jiní milovali kočky a psy, kteří je doprovázeli na každém kroku, on si potrpěl na kudlanky.

„To všechno je postradatelné,“ smetla ze stolu jeho falešnou námitku. „Tvůj život je důležitější.“

Stahovi jeho bojový duch zabraňoval, aby se jen tak stáhl. Chtěl vědět, co se stalo s jeho *necessarii*; chtěl zpátky svůj notebook; chtěl zachránit svou kudlanku. Odváží se na něj Dubois vypálit za bílého dne veškerý kalibr?

Střízlivá odpověď zněla: Ano.

„Právě přemýšlím o tom, že by ses přece jen vrátil do hotelu,“ uhádla Hochschmidtová myšlenky a zněla při tom jako manželka, která se právě chystá své drahé polovičce vyčinit. „Dubois už tam mezitím dávno...“

„Ozvu se později.“ Stahl zavěsil. Její pochybnosti mu poskytl potřebný podnět, aby se postavil nepříteli čelem, ať se ukrýval kdekoliv a chystal se proti němu použít cokoliv. Jakmile člověk vytuší léčku, přestává být dobrou léčkou.

Stahl zaplatil ajran, vyšel z obchodu, prošel kolem kostela svatého Tomáše a staré radnice na Brühl a pokračoval kolem zoufale nenápaditých výloh podniků do Mikulášské ulice, aby se dostal do svého hotelu.

Všechny smysly měl napjaté do krajnosti. Ve zlomku vteřiny mohl nasadit své schopnosti.

Při vstupu do haly zaregistroval každou podrobnost, od hostů u malé recepcie a zaměstnanců za recepčním pultem přes hosty čekající na přihlášení a odhlášení až po pikoliky s vozíky na zavazadla, nakládající značkové kufry.

Ani stopa po jeho *necessarii*.

Vyrazil k výtahům, jeho napětí nepolevovalo.

„Signore Simonetti,“ zavolal za ním recepční. „*Scusi*, ale máte tady vzkaz.“

Stahl zůstal stát, vrátil se k pultu a převzal obálku, na níž se skvělo logo hotelu. „Kdo ho zanechal?“

„Jeden muž, velmi vysoký a elegantní. Asi před hodinou.“

„Napsal ho tady?“ Stahl ohmatal obálku, necítil ale žádný předmět, jen polstrovaný obal a list v něm.

„Sì, signore Simonetti.“

„Grazie.“ Stahl ustoupil o několik kroků, otevřel list a přelétl pohledem řádky.

Zda necessarii přežijí tento den, záleží toliko na odpovědi na otázku:

Kdo jsem, putující duše?

Zda ty přežiješ tento den, záleží toliko na odpovědi na otázku:

Setkali jsme se v minulém životě?

Zda vy všichni přežijete, záleží toliko na odpovědi na otázku:

Znáš tuto tvář?

Stahl se zamračil. Tohle nemohl napsat Dubois – ten si potrpěl na jiné hrátky. Napadla ho další možnost.

Upřel oči na dveře výtahu, které se právě vstřícně otevřely, aby ho vpustily dovnitř a zdviž ho mohla vyvézt nahoru do jeho apartmá.

K jeho laptopu.

K Hetty.

Do nastražené léčky.

Dveře zůstaly otevřené.

Zdálo se, že nikdo nechce nastoupit, nikdo nechce dolů. Interiér ve stylu art deco přivětivě zářil a lákal ho, jako by čekal jen na něj.

Když nastoupil do výtahu a stiskl tlačítko, všechny výdobytky různých životů přestaly hrát roli. Existoval jen tento okamžik nejistoty a zřídka pocíťované slabosti a zranitelnosti.

Dveře se s lehkým třením zavřely, výtah se dal s jemným trhnutím do pohybu.

Stahlovi přejel mráz po zádech. Měl dojem, jako by teplota klesala, čím výše stoupal, což musela být jen klamná představa. Podle fyzikálních zákonů směřovalo teplo vzhůru.

Při dalším vydechnutí uviděl vlastní dech v podobě lehké páry.

Pak výtah zastavil a dveře se otevřely.